

ПѢСНЬ

На гласъ: Просопу калось магнитись аллось.

За тебе вѣчно	Или ты мыслишь	Но милость молю
Горю сердечно,	Да ме причислишь	Отъ своихъ волю
Дѣше молю!	Съсь мѣрты-те?	Съ менѣ покажи;
День се минѣва,	А не, дѣшице,	И свой-тѣ вѣрность
Нощь се минѣва,	На твой-то лице	Безъ лицемѣрность
Азъ все съ тѣжж!	Не е то честь.	Ми харижи.

Ты не разбра ли	Не ставай строга,	Послѣ видѣ щешъ
И не позна ли,	Че щешъ на Бога	И развѣ щешъ
Че съмъ въ сѣрце	На оный свѣтъ	Това сѣрце,
Отъ твой-то лице,	За мене клетый,	Що е почитало
Молю дѣшице,	Клетъ и злочестый,	И обожавало
Злѣ нараненъ?	Дава отвѣтъ.	Твой-то лице.

(С. 43—45)

ПѢСНЬ

На гласъ: Илье тора и анателись с'тонъ еевра флогера.

Както сѣлнце-то на западъ	Че сѣрце-то ми уныва
Свѣти съ мѣнѣ свѣтлинѣ,	На тѣжы-тѣ подѣ власть-тѣ,
Катъ день-атъ се вѣчъ измине	Смѣрть дѣша-та ми желае,
И настане вечеръ-та,	Да не съмъ вѣчъ на свѣтъ-а.

Тѣй щ' и молю-та дѣшица	Отъ ка нема тѣй любезно,
Да се поднови вѣче!	Съсь което азъ живѣхъ
Катъ ми тѣжжи дни прейдѣтъ	И съ което си сѣрце-то
И животъ-атъ истече!	И дѣшж-тѣ веселехъ!

Но юощъ пѣтъ-атъ ми е дѣлакъ	И защо ми е богатство
И време-то юощъ далечъ;	И свѣтова красота,
Въ вѣчность-тѣ докатъ отидѣ,	Отъ ка въ чернѣ землѣ гнѣ
И да ремъ: избѣгнахъ вѣчъ!	Мой-та мила доброта?!

(Прев. изъ Аделаидж)

(С. 45—46).

ПѢСНЬ

На гласъ: Надъ черны очи склучени вѣжды.

Междѣ момы-тѣ ты отличавашь,
 Нѣжно момиче, и менѣ плѣнявашь.
 Ахъ! катъ ти видѣхъ милото лице,
 Съ восторгъ въздѣхнахъ изъ клето сѣрце.
 Робъ быхъ ти станалъ, мила дѣшице!
 Салтъ да те гледамъ въ нѣжно-то лице.
 Утренній зефиръ презъ тебѣ ми вѣе